

CHƯƠNG SÁU

NẮNG CỔ ĐÔ

Tùng trái, thông minh nhưng Nàng vẫn không vượt qua được thói thường nhi nữ - Nhi nữ thường tình - Biết mình đẹp ăn ảnh, Nàng say mê chụp hình - say mê đến mức bệnh hoạn. Trên giá sách ở vị trí trang trọng và nổi bật bên cạnh bàn tiếp khách, Nàng đặt cuốn an-bom đồ sộ như hiện vật đặt trong bảo tàng viện. Trong căn-hộ-khép-kín-an-bom chen chúc cả ngàn Nàng, đủ các thứ dáng vẻ khác nhau... Và hầu như trong dáng vẻ nào Nàng cũng cười... Cuốn an-bom đó với tôi là một ám ảnh. Tôi thường tự hỏi: Làm sao con người lại phải chịu tốn phí biết bao nhiêu của cải, sức lực cho một đam mê phù phiếm như vậy! Và cũng thật lạ, chính cái đam mê phù phiếm đó lại là sức hấp dẫn không gì cưỡng lại được ở những thiếu phụ như Nàng... Một hôm, Nàng khoe với những người ái mộ Nàng, tấm hình màu cỡ lớn, Nàng đứng giữa Đại triều, mảnh mai, cân đối, tóc gió thổi bông; che kín một khoảng mái ngói men vàng điện Thái Hoà phía sau, nụ cười mê hồn, vô tư lự, và cặp mắt lim dim vì chói nắng Cổ đô.

“Đây là một trong những tấm hình mình ưng ý nhất, chỉ tiếc tay thợ chụp hỏng cặp mắt...” Giọng Nàng đầy tiếc nuối như chút dỗi hờn của đứa trẻ luôn được cưng chiều.

Nắng Cổ đô Nàng cười dim mắt
 Ôi nụ cười nghiêng thành cổ Hoàng cung!
 Vua Hời sống lại, vua Hời khóc:
 - Ta lại bị lừa, họ đánh tráo Huyền Trân!
 Cắt giang sơn ba trăm dặm nước
 Tưởng được công chúa, hoá nữ tỳ
 Huyền Trân sân Đại Triều cười dim mắt
 Nữ son tỳ phẫn đền nợ Ô Ly...
 Ta thương vua Hời nghèo mà ngốc!
 Ba trăm dặm nước tưởng là to
 Chỉ riêng nụ cười Nàng dim mắt
 Ta đã đặt dưới chân Nàng cả Vương quốc Thơ...